Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 143 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. WUYTS**
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2003 huwde verzoeker met mevrouw S.S., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 8 maart 2004 diende hij een aanvraag voor een visum gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische echtgenote. Deze aanvraag werd goedgekeurd en verzoeker werd in het bezit gesteld van een visum type D. Sinds 23 november 2004 staat verzoeker ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 2 maart 2021 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 259 868 van 1 september 2021.

Op 15 januari 2025 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van deze beslissing te vorderen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 320 439 van 21 januari 2025. Het beroep tot nietigverklaring werd definitief verworpen door de Raad bij arrest nr. 353 142 van 16 september 2026.

Ook op 15 januari 2025 nam de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van vijftien jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 januari 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer:
Naam: E. O.
Voornaam: A.
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)
Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.01.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke elementen die uw dossier kenmerken.

Op 20.09.2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote en aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote (feiten gepleegd tussen 01.01.2004 en 17.02.2006, meermaals, op niet nader te bepalen data).

Op 03.12.2006 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreigingen – mondeling of schriftelijk – onder bevel of voorwaarde. Op 08.12.2006 kwam ook de veroordeling d.d. 20.09.2006 in uitvoer.

Op 24.01.2007 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mondelinge bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen; aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote en aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote (feiten gepleegd op 03.12.2006 en 15.01.2006).

Op 14.07.2007 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.
Op 11.10.2011 werd u aangehouden en op 12.10.2011 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

Op 09.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk héroïne (feit gepleegd 30.07.2011).

Op 21.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een traangasspuitbus (feit gepleegd op 01.10.2008).

Op 21.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk héroïne (feit gepleegd op 08.08.2009).

Op 19.12.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal (feit gepleegd op 28.08.2010).

Op 25.01.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis (feit gepleegd op 10.09.2010).

Op 16.02.2012 stelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen vast dat de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging samen met de feiten vermeld in het in kracht van gewijsde gegane vonnis d.d. 09.11.2011 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering uitmaken van een zelfde misdadig opzet en u werd veroordeeld in staat van wettelijke herhaling tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne en héroïne (feiten gepleegd tussen 01.10.2011 en 12.10.2011, meermaals op niet nader te bepalen data, ondermeer op 11.10.2011).

Op 23.04.2015 werd u bij strafeinde vrijgesteld.

Op 10.08.2016 bent u uit de echt gescheiden van S. S., overgeschreven in de registers te Brussel op 18.11.2016.

Op 13.02.2017 werd u aangehouden en op 14.02.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

Op 27.04.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, in staat van bijzondere herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 09.02.2017 en 14.02.2017, meermaals op niet nader te bepalen data, laatst op 13.02.2017).

Op 13.06.2017 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 06.03.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden, in staat van bijzondere herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, aangekocht of vervoerd te hebben, namelijk cocaïne en heroïne (feit gepleegd op 10.03.2016).

Op 03.08.2018 werd u aangehouden en op 04.08.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ongeneeslijke ziekte – blijvende arbeidsongeschiktheid – verlies van orgaan of zware verminking.

Op 30.11.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden, in staat van wettelijke herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan een voorwerp of stof voorhanden te hebben gehad, gedragen of vervoerd te hebben dat niet als wapen is ontworpen, maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, het duidelijk was dat degene die het voorhanden had, droeg of vervoerde, het wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel of het bedreigen van personen, namelijk twee aardappelmessen (op 27.01.2017), een groot keukenmes (op 07.02.2017 en 22.12.2017); aan bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen door gebaren of zinnebeelden (op 27.01.2017); aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen namelijk een zakmes zonder slot (op 22.12.2017) en aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (op 07.02.2017 en 11.03.2018).

Op 03.12.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, aangekocht of vervoerd te hebben.

Op 16.01.2020 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar, in staat van wettelijke herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden, hetzij het volledig verlies van een orgaan, hetzij een zware verminking ten gevolge hebben gehad (feiten gepleegd op 03.08.2018).

+++

U hebt een zeer beladen strafblad, er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. Sinds 2006 werd u maar liefst 13 keer strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: bedreigingen, verboden wapendracht, poging diefstal, poging diefstal met braak, inbreuken op de drugwetgeving, opzettelijke slagen en verwondingen zowel met arbeidsongeschiktheid tot gevolg als met een zware verminking ten gevolge. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. U verkeerde in detentie van 03.12.2006 tot 14.07.2007, van 12.10.2011 tot 23.04.2015, van 14.02.2017 tot 13.06.2017 en van 04.08.2018 tot op heden, u bereikt strafeinde op 22.01.2025. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Agressie en druggebruik lopen als rode draden doorheen uw strafverleden.

Uit het vonnis d.d. 20.09.2006 blijkt reeds: "De feiten zijn bijzonder ernstig. Beklaagde slaat zijn echtgenote en schrok er zelfs niet voor terug haar met een mes te verwonden." Uit het vonnis d.d. 24.01.2007, nog geen jaar later geveld, blijkt eveneens uw agressief karakter: "Opvallend is evenwel dat beklaagde niet de minste rekening houdt noch met de veroordeling van 20 september 2006 tot tien maanden effectieve gevangenisstraf wegens identieke feiten noch met een voorgaande politietussenkomst in dezelfde nacht andermaal wegens dezelfde feiten. Aangezien beklaagde blijft doorgaan met een zeer agressief gedrag kan de rechtbank niets anders doen dan hiervoor een gepaste effectieve gevangenisstraf en geldboete opleggen." U heeft zich meermaals schuldig gemaakt aan geweld in de huiselijke sfeer en dat, gezien de incriminatieperiode, gedurende zeer lange tijd. Een eerste veroordeling voor dergelijke feiten bracht geen gedragswijziging tot stand. Hierdoor heeft u een ernstige inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van uw toenmalige echtgenote. Het is erg dat u in huis en binnen uw relatie geweld heeft gebruikt terwijl dat juist de plek is waar uw toenmalige echtgenote zich veilig had moeten kunnen voelen.

Het eerste vonnis waaruit blijkt dat u, naast zelf een drugsprobleem te hebben, ook drugs verkocht, dateert van 09.11.2011: "Naar aanleiding van een actie inzake drugsoverlast werd beklaagde betrapt op een verkoop van drugs. Hij was in het bezit van heroïne. De koper bevestigt de verkoop door beklaagde. Bij huiszoeking bij beklaagde werden tevens restanten van drugs aangetroffen. Beklaagde heeft geen legale inkomsten. Ter terechtzitting geeft de verdediging het druggebruik van beklaagde toe doch stelt hij dat niet bewezen is dat beklaagde heroïne verkocht heeft. De verdediging betwist dat de bij de huiszoeking aangetroffen restanten heroïne betreft, doch ter terechtzitting geeft beklaagde zelf toe dat hij gebruiker is van heroïne. Op grond van de gegevens van het strafdossier, waaronder de vaststellingen van de verbalisanten en de verklaringen van de kandidaat-kopers, oordeelt de rechtbank de aan beklaagde ten laste gelegde feiten afdoend bewezen." Nadien volgden nog meerdere vonnissen waaruit gebruik en/of verkoop van drugs blijkt. Zo werd u op 25.01.2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden daar u zich schuldig maakte aan de verkoop van cannabis en kreeg u op 16.02.2012 een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden wegens de verkoop van cocaïne en heroïne: "Eerste en tweede beklaagde [u] maakten zich schuldig aan de verkoop van cocaïne en heroïne." Op 27.04.2017 werd u wederom veroordeeld voor handel in cocaïne, ditmaal tot een gevangenisstraf van 2 jaar: "De feiten zijn ernstig. De handel in cocaïne, in georganiseerd verband, geeft aanleiding tot verdere criminaliteit en bedreigt de openbare veiligheid. Het lucratieve karakter primeert. Beklaagden hebben op geen enkele wijze rekening gehouden met de ernstige menselijke schade, zowel op fysisch als psychologisch vlak, die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Eerste beklaagde [u] liep reeds diverse voorgaande veroordelingen op." Uit het vonnis d.d. 06.03.2018 blijkt: "Naar aanleiding van een oproep van de ex-echtgenote van beklaagde werd bij huiszoeking bij beklaagde in de tuin een portefeuille met daarin 3 verpakkingen met cocaïne en 5 verpakkingen met heroïne aangetroffen. Beklaagde verklaarde dat hij de drugs gestolen had om een beetje te roken (st.1)." Op 03.12.2019 werd u nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens inbreuken op de drugwetgeving. Het moge dan ook duidelijk zijn dat u zeer hardleers bent en geen enkele lering trok uit eerdere veroordelingen.

Vermits u zelf gebruiker bent, was u zich ongetwijfeld ten zeerste bewust van de gevolgen van drugsgebruik zowel op fysisch als psychisch vlak. U ging echter voorbij aan de zeer nefaste gevolgen voor de fysieke integriteit van de gebruikers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U beperkte zich daarenboven niet tot eenvoudige drugs maar u was ook actief in de branche van de harddrugs, zoals heroïne en cocaïne, waarvan de verslavende en de

vernietigende werking enorm zijn. De verspreiding van en de handel in cocaïne en heroïne gaan gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen overlast voor de samenleving meebrengt. Door het beschikbaar hebben en het gebruik van deze middelen die sterk verslavend werken, wordt de volksgezondheid ernstig bedreigd. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

De combinatie van uw agressief gedrag en uw verslavingsproblemen leidden tot de feiten bestraft in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 16.01.2020. Op 03.08.2018, zeer vroeg in de ochtend, wierp u ammoniak (u gebruikte ammoniak wanneer u drugs gebruikte) in het aangezicht van iemand. Het slachtoffer werd naar de spoedafdeling van het Stuivenberg ziekenhuis overgebracht, waar hij een week opgenomen bleef. Intussen is gebleken dat er een belangrijke blijvende aantasting is van het zicht van het slachtoffer. De feiten hadden tot een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan 4 maanden tot gevolg. Uit het arrest d.d. 16.01.2020 blijkt: "Beklaagde verklaarde dat hij zich niks kan herinneren van wat er die nacht gebeurd is daar hij onder invloed was van drank en medicatie, meer bepaald wodka en bromezapam." Alsook: "Beklaagde is een drugverslaafde zware crimineel, die geen enkele lering heeft getrokken uit zijn voorgaande straffen en zonder enige aanwijsbare reden het slachtoffer heeft aangevallen met ammoniak met bijzonder zware verwondingen tot gevolg. Het slachtoffer heeft een zeer ernstig oogletsel opgelopen en zal levenslang aanzienlijke hinder ondervinden bij zijn dagelijkse handelingen. Deze feiten zijn absoluut onaanvaardbaar in onze maatschappij. Enkel een langdurige effectieve bestraffing is passend en geboden om de openbare veiligheid te garanderen." De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de menselijke persoon, alsmede van een agressieve ingesteldheid. U dient te beseffen dat dergelijke agressie niet kan worden getolereerd en dat u zich te allen tijde moet kunnen beheersen. Dergelijke feiten, los van de lichamelijke en geestelijke schade die zij aan het rechtstreeks slachtoffer kunnen berokkenen, choqueren ook het veiligheidsgevoel van de argeloze burgers die daarmee ongewild worden geconfronteerd.

Gezien u ook meermaals veroordeeld werd voor inbreuken op de wapenwetgeving, bestaat er een risico dat u onder invloed van drugs en/of alcohol gebruik zou maken van een wapen en een potentieel slachtoffer nog erger zou verwonden dan dat u nu al deed met de ammoniak die u gebruikt als u drugs gebruikt. Uit het vonnis d.d. 30.11.2018 blijkt: "Wapenbezit leidt tot maatschappelijke onveiligheid.
Beklaagde wordt maar liefst vier keer aangetroffen in het bezit van wapens. Beklaagde beschouwt een wapen klaarblijkelijk als een kledingstuk."

Tenslotte werd u ook nog 2 maal veroordeeld voor een aantal feiten van (poging) diefstal (19.12.2011 en 30.11.2018). Door het plegen van diefstallen heeft u blijk gegeven van een totaal misprijzen voor andermans eigendom. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers.

Uit een mail van TANDEM ("toeleiding en aanmelding na detentie en meer") die u voorlegde naar aanleiding van het onderzoek naar de beëindiging van uw verblijfsrecht, bleek dat u 2 opnames op het zorgprogramma deed: van 15.03.2018 tot 19.03.2018 en van 28.05.2018 tot 30.05.2018. Die waren van zeer korte duur en hadden duidelijk niet het gewenste gevolg aangezien u op 03.08.2018 nog onder invloed van drank en medicatie opnieuw ernstige feiten pleegde. Volgens de lijst met patiëntencontacten bij Ziekenhuisnetwerk Antwerpen die u toen eveneens voorgelegde, dateerde de laatste afspraak van 21.07.2018.

Gezien de feiten zich situeerden binnen de asociale levensstijl die u hanteerde, werd het risico op herval in feiten groot geacht. Eerdere veroordelingen hadden duidelijk geen gedragsverbetering bewerkstelligd. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds 13 maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Op 02.03.2021 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§2. Deze beslissing werd op 08.03.2021 aan u betekend in de gevangenis te Wortel. Op 03.04.2021 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 02.03.2021 te vorderen. Op 01.09.2021 werd het beroep tot

nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Sinds 02.03.2021 bent u uit de registers geschrapt wegens verlies verblijfsrecht.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Tot op heden ligt er geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat u uw agressie- en verslavingsproblematiek, die, zoals blijkt uit voorgaande, al jarenlang een rol spelen in uw leven, inmiddels onder controle heeft. Dat u sinds 04.08.2018 ononderbroken in detentie verblijft, betekent niet noodzakelijk dat u niet langer met deze problematieken kampt. Het is helaas een feit dat, ondanks de inspanningen van de autoriteiten, drugs ook in de gevangenissen aanwezig kunnen zijn. Dit in combinatie met uw eerdere verslaving en het ontbreken van concrete bewijsstukken die aantonen dat u deze problematiek effectief onder controle heeft, maakt dat er niet zonder meer kan worden aangenomen dat u na meer dan zes jaar detentie drugsvrij bent, noch dat u niet langer met een agressieproblematiek kampt. Het is niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat er nog steeds een risico op recidive bestaat. Gezien deze omstandigheden is er een reëel risico dat u opnieuw overgaat tot strafbare feiten, wat een gevaar vormt voor de maatschappij. Bovendien geniet u niet langer een recht op verblijf in België wat de kans op recidive verder doet toenemen.

Op 30.10.2020 diende u naar aanleiding van het onderzoek naar de beëindiging van uw verblijfsrecht een ingevulde vragenlijst en meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 02.03.2021 werd rekening gehouden met alle beschikbare informatie.

Op 07.04.2022 en op 22.05.2024 werd u nogmaals gesproken door een terugkeerbegeleider. Tijdens deze gesprekken gaf u aan dat u absoluut niet terug wenst te keren naar Marokko en dit omwille van verschillende redenen. Zo gaf u aan dat u reeds 22/24 jaar in België leeft en hier kinderen heeft waarmee u het contact wil herstellen na uw vrijlating. Bovendien stelde u geen huis te hebben in Marokko, noch inkomsten om dit te kunnen verwezenlijken. U verklaarde dat uw ouders in Marokko overleden zijn. U zou nog een zus hebben in Marokko, maar daar zou u geen contact mee onderhouden.

Op 19.12.2024 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nog een formulier hoorrecht in. U verklaarde hierin dat uw taal Arabisch is; dat u sinds 2003 in België bent; dat u op basis van uw ex-partner naar België kwam; dat de documenten waarmee u naar België kwam, ingetrokken werden; dat u naar België kwam omdat u gehuwd was met iemand die in België woonde; dat u geen duurzame relatie hebt in België; dat u minderjarige kinderen heeft in België, namelijk E. O. N. (geboren op (…)2009) en E. O. Z. (geboren op (…)2011); dat u 3 broers heeft in België, namelijk E. O. A., F. en A.; dat u een paar jaar gewerkt heeft in België in interimverband; dat u na 22 jaar geen band meer heeft met Marokko; dat uw kinderen in België wonen; dat u gescheiden bent van uw ex-vrouw en dat u uw kinderen nooit meer zal kunnen zien als u naar Marokko gaat; dat dat heel moeilijk is voor u; dat u niet in een ander Europees land veroordeeld werd en dat u nergens internationale bescherming aangevraagd heeft.

+++

Op 21.11.2003 bent u te Midar (Marokko) in het huwelijk getreden met S. S. (geboren op (…) te (…), Belgische nationaliteit sinds 27.07.2000). Uit jullie relatie werden twee kinderen geboren: E. O. N. (geboren te Borgerhout op (...)2009, Belgische nationaliteit) en E. O. Z. (geboren te Borgerhout op (…)2011, Belgische nationaliteit). Sinds 10.05.2016 staat u niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven als mevrouw S. en jullie kinderen. Op 10.08.2016 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw S., de echtscheiding werd overgeschreven in de registers te Brussel op 18.11.2016. Mevrouw en de kinderen bezochten u noch tijdens uw vorige detentie (van 14.02.2017 tot 13.06.2017), noch sinds u op 04.08.2018 opnieuw werd opgesloten. U verklaarde eerder dat u geen goede relatie heeft met uw ex-partner. Eveneens blijkt uit uw verklaringen dat u geen contact met uw kinderen heeft mar dat u dit contact wenst te herstellen na uw vrijlating. Momenteel onderhoudt u geen gezinsleven dat in aanmerking komt voor bescherming onder artikel 8 EVRM met uw kinderen. Op 07.04.2022 toonde u de terugkeerbegeleider een vonnis van de familie- en jeugdrechtbank d.d. 10.08.2016 teneinde de namen en geboortedata van de kinderen en uw ex-echtgenote te kunnen overschrijven. Hierin werd bij de conclusie gelezen dat het ouderlijke gezeg exclusief door de moeder mag worden uitgevoerd. U wist toen niet of het vonnis nog steeds van kracht was. Het vonnis is niet in het bezit van de administratie en verdere informatie in dit verband is niet beschikbaar. Er zijn hoe dan ook geen elementen aanwezig die aantonen dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen voldoende stabiliteit vertoont om een de facto gezinsband te vormen. Er liggen een stukken voor waaruit blijkt dat u in eerste instantie uw relatie met uw kinderen niet opnieuw zou kunnen opbouwen of herstellen vanuit Marokko via de moderne communicatiemiddelen.

Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Het is niet omdat de relatie met uw exechtgenote niet goed is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn. Dat, indien u het contact wenst te herstellen, dit moeilijker zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Uit niks blijkt dat de belangen van uw kinderen geschaad worden door onderhavige beslissing.

Hoewel het inreisverbod opgelegd wordt voor een periode van 15 jaar, heeft u de mogelijkheid om na een redelijke termijn, en in elk geval na drie jaar vanaf de uitvoering van dit inreisverbod, een aanvraag in te dienen voor de schorsing of intrekking ervan, mits voldaan wordt aan de geldende wettelijke voorwaarden en indien gewijzigde omstandigheden een heroverweging van het inreisverbod rechtvaardigen.

Daarnaast verklaarde u drie broers te hebben in België. Op basis van de gegevens die u verschaft kunnen ze niet in de registers teruggevonden worden. Een familieband werd niet aangetoond, noch staat vast of zij recht op verblijf hebben in België. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. Hoe dan ook werd een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is niet aannemelijk gemaakt. Indien u het contact zou willen herstellen/onderhouden, kan dit bijvoorbeeld middels moderne communicatiemiddelen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Uw strafverleden doet vermoeden dat u geen werkelijke inspanningen leverde om u te integreren in de Belgische maatschappij, u werd al heel snel na uw aankomst in België een eerste keer veroordeeld en sindsdien stapelden de veroordelingen zich op. Dat u een inburgeringscursus en Nederlandse les volgde, wijst niet op een uitzonderlijke verankering in de Belgische maatschappij.

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt, uw laatste tewerkstelling dateert reeds van oktober 2016. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. Sinds midden 2004 kon u nochtans aan de arbeidsmarkt deelnemen. Van een economische binding met België is dan ook geen sprake. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden.

Er blijkt niet dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

U stelt geen banden meer te hebben met Marokko en er geen woonst te hebben. U zou er wel nog een zus hebben, maar daar zou u geen contact meer mee onderhouden. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Zelfs indien u er geen sociaal netwerk zou hebben, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op

zelfstandige basis de banden met uw herkomstland opnieuw aan te halen en aldaar opnieuw een leven uit te bouwen zonder onoverkomelijke moeilijkheden. Voor zover de leefomstandigheden in Marokko minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko alwaar u geboren en opgegroeid bent. U heeft een belangrijk deel van uw leven doorgebracht in Marokko. U spreekt de taal en bent ongetwijfeld nog steeds vertrouwd met de cultuur.

De gedragingen die aan uw stafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

Uit uw administratief dossier komt naar voren dat u een verslavingsprobleem hebt (medicatie, alcohol, drugs). Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat er geen medisch attest voorgelegd werd waaruit blijkt dat u momenteel een behandeling volgt of medicatie neemt die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. In Marokko bestaan hoe dan ook programma's voor de behandeling van verslavingen indien u dergelijke behandeling zou wensen te volgen. Gratis behandeling blijkt eveneens beschikbaar, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u hiervoor niet in aanmerking zou kunnen komen. Bovendien bestaat, indien u dat zou wensen, de mogelijkheid om extra ondersteuning via het door DVZ zelf gefinancierde "special needs" programma te voorzien.

Er werden geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd evenmin aangetoond.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie, en het feit dat u een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in (oud) artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van (oud) artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1. A/ Theoretische argumentatie:

8.-
Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[…]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 08.11.2024 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2.1.B/ Concrete toepassing:

9.-
Er werd aan verzoeker een inreisverbod van 15 jaar (bijlage 13 sexies) betekend op datum van 16 januari 2025 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan verschillende strafbare feiten. De veroordelingen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn niet van die aard dat dit zou leiden tot een gevaar voor de samenleving of de openbare orde!

Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging, hetgeen geenszins is gebeurd.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.
Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek.

Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).
Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:

"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk is aan het nemen en zijn straf is aan het ondergaan.

Verzoeker is tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.

Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.

Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft.
Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.

Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van. Hij is hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk aan het nemen. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen zoals vermeld in de bijlage 13 sexies is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een thans nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren.

Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling immers niet.

De motieven van verwerende partij zijn in geen geval draagkrachtig en dragen de beslissing niet.

Inmiddels is verzoeker zijn straf aan het ondergaan en is dan ook tot een bepaalde vormbesef gekomen. Uit deze veroordeling heeft verzoeker lering getrokken:

"Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een […] misdrijf of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd [als] een gevaar voor de openbare orde […] in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook absoluut onjuist en stemmen geenszins overeen met de werkelijkheid.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dd. 16.01.2025 op een niet-afdoende wijze door verwerende partij werd gemotiveerd, daar de motieven in casu niet correct zijn.

10.-
Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat een inreisverbod van 15 jaar absoluut niet proportioneel is met de werkelijkheid.

Verwerende partij motiveert geenszins waarom zij meteen is overgegaan tot betekening van een inreisverbod van 15 jaar!. Te meer, het motief dewelke zij tracht te hanteren teneinde het inreisverbod te staven, m.n. dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden is geenszins gesteund op correcte en juiste feitelijke gegevens.

Verzoeker kan niet genoeg herhalen dat het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens. De motieven van verwerende partij stemmen echter geenszins overeen met de werkelijkheid.

Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom in casu een inreisverbod van 15 jaar diende te worden opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Dat in casu dan ook vaststaat dat verwerende partij de motiveringsverplichting manifest heeft geschonden."
3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.2.A/ Theoretische argumentatie:

11.-
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

12.-
Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

13.-
Artikel 8 EVRM:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:
"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

2.2.B/ Concrete toepassing:

14.-
Verwerende partij beweert dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certa non.

Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van verwerende partij om het loutere feit dat verzoekende partij een strafrechtelijke verleden heeft. Volgens verwerende partij zou verzoeker een gevaar uitmaken voor de openbare orde, quod non.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 15 jaar, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen in het Rijk, alsook in het Schengengebied heeft gevestigd. Meer nog, de motivering van verwerende partij betreft slechts een standaardmotivering.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 15 jaar zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld nu verweerster wist dat verzoeker enorm veel familieleden heeft in het Rijk en minderjarige kinderen heeft in het Rijk.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.

Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Meer nog, verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van het gegeven dat verzoeker zijn privé- en familiaal leven in het Rijk heeft gevestigd. Minstens had verwerende partij hier rekening mee kunnen houden!

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

15.-
15 jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt.

Het is voor verzoeker dan ook onduidelijk waarom verwerende partij meteen en zonder enig degelijk onderzoek heeft gekozen voor de maximumtermijn van 3 jaar en geen kortere termijn.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals bekend aan verwerende partij.

Verweerder heeft bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker verblijft al jaren onafgebroken in België en heeft Marokko meer 20 jaar geleden verlaten. Hij heeft familieleden in verschillende landen, waaronder België en andere delen van Europa.

Dit gebrek aan individuele beoordeling schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat alle relevante feiten en omstandigheden worden onderzocht voordat een besluit wordt genomen. Verweerder heeft nagelaten om te overwegen hoe het inreisverbod de beroepsuitoefening van verzoeker zal beïnvloeden. Bovendien is het evenredigheidsbeginsel geschonden, aangezien de gevolgen van het inreisverbod buitenproportioneel zijn in verhouding tot de overtreding.

Zowel het inreisverbod zelf, als de duur ervan kan immers enorme schade berokkenen aan verzoeker en zijn kinderen. In casu, maakt het inreisverbod ook een schending uit op het privé- en familieleven van verzoeker. Verzoeker heeft kinderen, enorm veel vrienden en familieleden in het Rijk en heeft thans zijn centrum van zijn belangen in het Rijk gevestigd. Het inreisverbod is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en heeft bijgevolg nagelaten een beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft twee minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit, waarmee hij een gezinsband heeft. Hoewel de moeder exclusief ouderlijk gezag heeft, heeft verzoeker verklaard zijn relatie met zijn

kinderen te willen herstellen na zijn detentie. Dit herstel is alleen mogelijk bij zijn fysieke aanwezigheid in België.

Het opleggen van een inreisverbod van 15 jaar betekent feitelijk dat verzoeker gedurende deze periode geen betekenisvol contact kan hebben met zijn kinderen. Moderne communicatiemiddelen kunnen een fysiek contact met de kinderen niet vervangen, zeker gezien de jonge leeftijd van de kinderen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat inmenging in het gezinsleven alleen toelaatbaar is indien deze wettelijk voorzien, noodzakelijk en proportioneel is (EHRM, Üner t. Nederland, Onur t. Verenigd Koninkrijk). In dit geval ontbreekt een evenwichtige belangenafweging tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen.

De kinderen van verzoeker hebben het recht op een relatie met beide ouders, zoals voorzien in artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Het opleggen van een langdurig inreisverbod ontneemt de kinderen de mogelijkheid om hun vader te zien en persoonlijk contact met hem te onderhouden.

De Belgische staat heeft de verplichting om bij alle beslissingen die kinderen raken, het belang van het kind als eerste overweging te nemen. Het inreisverbod houdt geen rekening met de psychologische en emotionele impact op de kinderen.

Hoewel verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft, is een inreisverbod van 15 jaar buitenproportioneel gezien zijn banden met België. Het proportionaliteitsbeginsel vereist dat minder vergaande maatregelen overwogen worden die zowel de openbare orde beschermen als verzoeker in staat stellen zijn gezinsleven te herstellen.

Verzoeker heeft aangegeven zijn leven te willen beteren na zijn detentie en stappen te ondernemen om opnieuw te integreren in de samenleving. Dit kan niet beoordeeld worden zolang verzoeker niet in België kan verblijven. In plaats van een langdurig inreisverbod kan een kortere periode van beperking worden opgelegd, met de mogelijkheid van controle en begeleiding. Specifieke voorwaarden, zoals regelmatige meldplicht of deelname aan rehabilitatieprogramma's, kunnen een effectieve en minder ingrijpende maatregel zijn.

Verzoeker heeft sinds zijn adolescentie in België gewoond, spreekt de taal en kent de cultuur. Een terugkeer naar Marokko zou hem niet alleen volledig losmaken van zijn gezin, maar ook de mogelijkheden beperken om zijn leven te beteren, gezien het ontbreken van een sociaal en economisch netwerk in zijn land van herkomst.

Het argument dat er adequate behandelmogelijkheden zijn in Marokko is speculatief en gaat voorbij aan de realiteit van de situatie waarin verzoeker zich bevindt. Rehabilitatie en re-integratie kunnen veel effectiever plaatsvinden in België, waar hij toegang heeft tot bekende structuren en instanties.

Het inreisverbod van 15 jaar is disproportioneel en strijdig met artikel 8 EVRM, artikel 3 IVRK en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker heeft recht op een kans om zijn gezinsleven te herstellen en opnieuw te integreren in de Belgische samenleving.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk privéleven van verzoeker in het Rijk.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van 15 jaar. De wet vereist een evenredigheidstoets. Dit gebeurt in casu niet.

16.
Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden door de Raad dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is. Het inreisverbod is kennelijk onredelijk genomen en werd, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel dat op verwerende partij rust, geenszins zorgvuldig voorbereid en gebaseerd op correcte feitenvinding.

De motieven dragen het inreisverbod niet, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom een termijn van 15 jaar inreisverbod gerechtvaardigd en proportioneel is.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond."

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge afhankelijkheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van vijftien jaar moet worden opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder zet uiteen dat verzoeker tussen 2006 en 2020 maar liefst dertien keer strafrechtelijk werd veroordeeld voor verschillende ernstige feiten. Uit de feiten en gedragingen van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een agressie- en verslavingsproblematiek heeft en dat er geen enkele verbetering in zijn persoonlijk gedrag kan worden waargenomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, nu de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling werd genomen. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

In casu legt verweerder aan verzoeker een inreisverbod van vijftien jaar op met toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet omdat hij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Verweerder verwijst naar en citeert uit de verschillende correctionele veroordelingen die verzoeker tussen 2006 en 2020 heeft opgelopen. In totaal is er sprake van dertien correctionele veroordelingen voor verschillende ernstige feiten. Zo is er sprake van twee strafrechtelijke veroordelingen – in respectievelijk 2006 en 2007 – wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn toenmalige echtgenote; van verschillende strafrechtelijke veroordelingen – zoals bijvoorbeeld in 2011, 2012 en 2017 – wegens inbreuken op de drugwetgeving waarbij verzoeker in het bezit was van, verkocht of te koop heeft gesteld van cocaïne, heroïne en cannabis met de omstandigheid dat de feiten werden gepleegd als een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor verzoeker in bijzondere staat van herhaling werd gesteld; van herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen voor (poging tot) diefstal en verboden wapendracht; en ten slotte van een veroordeling door het Hof van Beroep in 2020 wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden, hetzij het volledig verlies van een orgaan, hetzij een zware verminking ten gevolge hebben gehad. Verweerder preciseert dat het herhaaldelijk niet respecteren van de Belgische strafrechtelijke bepalingen ervan getuigt dat verzoeker niet is geïntegreerd in de Belgische samenleving; dat verzoeker hardleers is en uit de verschillende voorgaande veroordelingen geen enkele les heeft getrokken; dat verzoeker geen oog heeft voor de zeer nefaste gevolgen voor de fysieke integriteit van de druggebruikers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken aan de (hard)drugs die verzoeker verkoopt; dat verzoeker op 3 augustus 2018 bijzonder ernstige feiten heeft gepleegd door ammoniak in het aangezicht van een andere persoon te werpen waardoor deze met een belangrijke blijvende aantasting van zijn zicht kampt en dat deze feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer; dat verzoeker een zeer agressieve ingesteldheid heeft; dat er een risico bestaat dat verzoeker onder invloed van drugs, medicatie en alcohol gebruik zou maken van een wapen en een potentieel slachtoffer nog erger zou verwonden dan dat hij nu al heeft gedaan; dat verzoeker een erg asociale levensstijl hanteert en dat het risico op herval als groot wordt ingeschat; dat verzoeker nog steeds kampt met een agressie- en verslavingsproblematiek die al jarenlang een rol speelt in zijn leven; en dat er geen enkele verbetering in het persoonlijk gedrag van verzoeker op te merken valt waardoor het recidivegevaar en het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde nog steeds actueel is.

Verzoeker betwist dat verweerder voldoende onderzoek heeft verricht naar de concrete omstandigheden van zijn persoonlijke situatie. Hij meent dat het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen niet volstaat om een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde aan te tonen. Verzoeker betreurt de fouten die hij in het verleden heeft gemaakt, doch wijst erop dat hij hiervoor zijn verantwoordelijk heeft genomen en zijn straf momenteel uitzit in de gevangenis. Hij stelt tot schuldinzicht en inkeer te zijn gekomen en afstand te hebben genomen van zijn criminele activiteiten. Verzoeker betwist dan ook dat hij op heden nog een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is verzoeker van oordeel dat niet is bewezen dat hij het strafbaar gedrag in de toekomst zal verderzetten, volhouden of herhalen.

Uit (oud) artikel 44nonies, §1 van de Vreemdelingenwet volgt dat het tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder behoort om al dan niet een inreisverbod op te leggen als hij zoals in casu een beslissing tot verwijdering treft. Overeenkomstig (oud) artikel 44nonies, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld ‘door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval’. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (cf. RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen, zoals verzoeker wel laat uitschijnen.

De Raad merkt op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Betreffende het ernstige gevaar dat verzoeker voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan in de eerste plaats dienstig worden verwezen naar arrest nr. 259 868 van 1 september 2021, waarbij de Raad het beroep van verzoeker tegen de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht heeft verworpen. In dit arrest, dat zich inmiddels definitief in het rechtsverkeer bevindt en aldus gezag van gewijsde toekomt, oordeelde de Raad als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 20 september 2006 en op 24 januari 2007 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen, respectievelijk tot een definitieve gevangenisstraf van tien maanden en van één jaar, wegens mondelinge bedreigingen en opzettelijke slagen of verwondingen toegebracht aan zijn echtgenote met arbeidsongeschiktheid of een ziekte tot gevolg. Op 9 november 2011, 21 november 2011, 25 januari 2012, 16 februari 2012, 27 april 2017, 6 maart 2018 en 3 december 2019 werd verzoeker veroordeeld, respectievelijk tot een definitieve gevangenisstraf van achttien maanden, drie maanden, vijftien maanden, vier maanden, twee jaar, vier maanden en zes maanden met drie jaar uitstel wegens het bezit, verkoop, te koop stellen, afleveren of aanschaffen van heroïne, cocaïne en cannabis. Daarenboven werd verzoeker tevens op 21 november 2011, 19 december 2011 en 30 november 2018 veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van één maand, twee maanden en veertien maanden wegens verboden wapenbezit, poging tot diefstal en bedreigingen. Verzoeker werd een laatste keer in staat van herhaling veroordeeld door het Hof van Beroep op 16 januari 2020 tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar wegens opzettelijke slagen of verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking. Verzoeker verbleef in de gevangenis van 3 december 2006 tot 14 juli 2007, van 12 oktober 2011 tot 23 april 2011, van 14 februari 2017 tot 13 juni 2017 en van 4 augustus 2018 tot op heden. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers parcours in België een aaneenschakeling is van overtredingen, veroordelingen en detenties en dat agressie en druggebruik als rode draad doorheen zijn strafverleden loopt. Gezien de talrijke veroordelingen en de bijzondere ernst van de feiten, stelt verweerder vast dat verzoeker niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Er blijkt niet dat verzoeker de agressie- en drugproblematiek, waarmee hij al jaren kampt, inmiddels onder controle zou hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker van 15 maart 2018 tot 19 maart 2018 en van 28 mei 2018 tot 30 mei 2018 opgenomen werd in een zorgprogramma. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze korte opnames klaarblijkelijk niet het gewenste effect hadden, aangezien verzoeker op 3 augustus 2018 onder invloed van alcohol en medicatie opnieuw ernstige feiten pleegde. Verzoeker wierp ammoniak in iemands aangezicht, waarop het slachtoffer een week in de spoedafdeling diende te verblijven. Volgens de lijst met patiëntcontacten bij het ziekhuisnetwerk Antwerpen, dateert verzoekers laatste afspraak bij een zorgprogramma van 21 juli 2018. Op basis van bovenstaande elementen concludeert verweerder dat verzoekers handelen getuigt van een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid, waarbij het risico op recidive niet kan worden uitgesloten. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het gedrag dat verzoeker reeds vele jaren vertoont, overduidelijk getuigt van een gebrek aan normbesef, een agressieve, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Het feit dat verzoeker reeds dertien maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er volgens verweerder op dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Gelet op deze elementen wordt er geconcludeerd dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die een beëindiging van verzoeker verblijf in België rechtvaardigen. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij ervoor gekozen heeft om afstand te doen van drugs, een les heeft getrokken uit zijn veroordelingen en de intentie heeft om zijn gedrag te verbeteren. Aangezien verzoeker niet langer verslaafd is aan drugs, is er volgens hem niet langer sprake van een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Zoals verweerder opmerkt in de nota met opmerkingen, legt verzoeker geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij zich na zijn laatste opname in een zorginstelling, namelijk van 28 mei 2018 tot 30 mei 2018, heeft laten behandelen voor de agressie- en drugproblematiek waarmee hij kampt. Gelet op verzoekers drug- en medicatiegebruik, in combinatie met zijn beladen strafrechtelijk verleden, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om in casu van verzoeker te vragen dat hij meer concrete elementen voorlegt waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn agressie- en verslavingsproblematiek daadwerkelijk onder controle heeft. Aangezien verzoeker dergelijke stukken niet voorlegt en rekening houdend met het feit dat verzoeker reeds dertien maal werd veroordeeld wegens ernstige inbreuken op de Belgische strafwetgeving, stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal voorzetten en dat er bijgevolg een risico op recidive bestaat. Er dient te worden opgemerkt dat verweerder zich niet heeft beperkt tot het louter verwijzen naar verzoekers eerdere veroordeling, maar aan de hand van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten heeft vastgesteld dat deze bijzonder ernstig zijn en dat verzoeker een gevaar kan zijn voor de rust van de burgers, evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met zijn betoog geeft verzoeker blijk van zijn eigen zienswijze, doch maakt hij niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.”

Het oordeel van de Raad dat gelet op verzoekers drug-, medicatie- en alcoholgebruik in combinatie met zijn beladen strafrechtelijk verleden, het niet kennelijk onredelijk is om van verzoeker te vragen dat hij meer concrete elementen voorlegt waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn agressie- en verslavingsproblematiek daadwerkelijk onder controle heeft en dat het evenmin kennelijk onredelijk is om te oordelen dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal verderzetten en er een reëel risico op recidive bestaat aangezien hij reeds dertien strafrechtelijke veroordelingen op zijn naam heeft staan, blijft ook hier onverkort gelden.

Er kan vervolgens ook in de voorliggende bestreden beslissing duidelijk worden gelezen waarom verzoeker wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Overeenkomstig (oud) artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd "*indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". Blijkens de bestreden beslissing wordt, in het licht van het geheel van de omstandigheden zoals deze worden geduid, een inreisverbod voor vijftien jaar noodzakelijk alsook proportioneel geacht. Verzoekers betoog dat er hierbij enkel zou worden verwezen naar zijn strafrechtelijke veroordelingen, mist manifest feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers concreet verduidelijkt waarom hij op basis van de dertien opgelopen veroordelingen en het gevaarlijk gedrag dat van verzoeker uitgaat van oordeel is dat er sprake is van persoonlijke gedragingen waaruit een ernstige bedreiging blijkt voor de openbare orde. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder zich zou hebben beperkt tot een standaardmotivering. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om specifieke omstandigheden aan te brengen die konden nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, of mogelijk zelfs tot het afzien van het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en verweerder motiveert waarom de aangevoerde omstandigheden niet kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Verzoeker houdt derhalve onterecht voor als zou op onvoldoende wijze worden gemotiveerd waarom wordt besloten om hem een inreisverbod voor een duur van vijftien jaar op te leggen.

Evenmin kan hij worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn jarenlange verblijf in het Rijk, met zijn bewering dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst en met het feit dat hij verschillende familieleden in België en elders in Europa heeft. Het tegendeel blijkt immers uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing.

Gezien het persoonlijk gedrag van verzoeker; de ernst van de misdrijven die hij heeft gepleegd; het herhaaldelijk karakter van de feiten en gelet op de agressie- en verslavingsproblematiek waarvan verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dit heeft verholpen, kan de Raad verweerder bijtreden waar deze motiveert dat verzoeker daadwerkelijk een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Verzoeker reikt zeer weinig concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij actueel geen gevaar meer vormt voor de openbare orde en dat hij zijn leven weer op de rails heeft gezet, zoals hij wel beweert. Hij preciseert geenszins met welke "*positieve elementen na de veroordelingen*" verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden. In de bestreden beslissing wordt daarenboven het volgende gemotiveerd: *"Uit een mail van TANDEM ("toeleiding en aanmelding na detentie en meer") die u voorlegde naar aanleiding van het onderzoek naar de beëindiging van uw verblijfsrecht, bleek dat u 2 opnames op het zorgprogramma deed: van 15.03.2018 tot 19.03.2018 en van 28.05.2018 tot 30.05.2018. Die waren van zeer korte duur en hadden duidelijk niet het gewenste gevolg aangezien u op 03.08.2018 nog onder invloed van drank en medicatie opnieuw ernstige feiten pleegde. Volgens de lijst met patiëntencontacten bij Ziekenhuisnetwerk Antwerpen die u toen eveneens voorgelegde, dateerde de laatste afspraak van 21.07.2018."* Aldus blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de inspanningen van verzoeker om zijn agressie- en verslavingsproblematiek te handhaven, doch kan er niet voorbij worden gegaan aan het feit dat verzoeker na voormeld zorgtraject opnieuw ernstige feiten heeft gepleegd. Uit niets blijkt dat de agressie- en verslavingsproblematiek van verzoeker intussen onder controle is. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de pertinente vaststellingen van verweerder te weerleggen.

Het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde in de zin van (oud) artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet komt de Raad bijgevolg niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor. Verzoeker toont verder niet aan dat een inreisverbod met een duurtijd van vijftien jaar – gelet op diens persoonlijke gedragingen – disproportioneel zou zijn.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn persoonlijke situatie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het

EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wat het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals gewaarborgd door bovenvermelde bepaling betreft, zet verzoeker uiteen dat hij twee minderjarige kinderen en enorm veel familieleden in België heeft. Hij argumenteert dat hij wel degelijk een gezinsband onderhoudt met zijn twee kinderen, desondanks het feit dat hun moeder het exclusief ouderlijk gezag uitoefent. Verzoeker wijst erop dat hij de band met zijn kinderen wil herstellen na zijn detentie. Dit herstel is volgens verzoeker alleen mogelijk wanneer hij fysiek in het Rijk aanwezig is. Indien verzoeker gedurende vijftien jaar het Schengen grondgebied niet zou mogen betreden, kan hij gedurende deze periode geen enkel betekenisvol contact met zijn kinderen onderhouden.

Wat het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België betreft, voert verzoeker aan dat hij ook enorm veel vrienden in België heeft; dat hij al sinds zijn adolescentie in België woont; dat hij de taal spreekt en de Belgische cultuur kent; dat hij gedurende zijn jarenlange verblijf in België het centrum van zijn belangen alhier heeft gevestigd; dat hij zijn leven wil beteren na zijn detentie en stappen wil ondernemen om opnieuw te integreren in de Belgische samenleving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoeker niet bijtreedt in zijn stelling dat hij in België een beschermenswaardig gezins- en privéleven heeft opgebouwd. Verweerder motiveert aangaande het voorgehouden gezinsleven het volgende:
"Op 21.11.2003 bent u te Midar (Marokko) in het huwelijk getreden met S. S. (geboren op (…) te (…), Belgische nationaliteit sinds 27.07.2000). Uit jullie relatie werden twee kinderen geboren: E. O. N. (geboren te Borgerhout op (…)2009, Belgische nationaliteit) en E. O. Z. (geboren te Borgerhout op (…)2011, Belgische nationaliteit). Sinds 10.05.2016 staat u niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven als mevrouw S. en jullie kinderen. Op 10.08.2016 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw S., de echtscheiding werd overgeschreven in de registers te Brussel op 18.11.2016. Mevrouw en de kinderen bezochten u noch tijdens uw vorige detentie (van 14.02.2017 tot 13.06.2017), noch sinds u op 04.08.2018 opnieuw werd opgesloten. U verklaarde eerder dat u geen goede relatie heeft met uw ex-partner. Eveneens blijkt uit uw verklaringen dat u geen contact met uw kinderen heeft mar dat u dit contact wenst te herstellen na uw vrijlating. Momenteel onderhoudt u geen gezinsleven dat in aanmerking komt voor bescherming onder artikel 8 EVRM met uw kinderen. Op 07.04.2022 toonde u de terugkeerbegeleider een vonnis van de familie- en jeugdrechtbank d.d. 10.08.2016 teneinde de namen en geboortedata van de kinderen en uw ex-echtgenote te kunnen overschrijven. Hierin werd bij de conclusie gelezen dat het ouderlijke gezeg exclusief door de moeder mag worden uitgevoerd. U wist toen niet of het vonnis nog steeds van kracht was. Het vonnis is niet in het bezit van de administratie en verdere informatie in dit verband is niet beschikbaar. Er zijn hoe dan ook geen elementen aanwezig die aantonen dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen voldoende stabiliteit vertoont om een de facto gezinsband te vormen. Er liggen een stukken voor waaruit blijkt dat u in eerste instantie uw relatie met uw kinderen niet opnieuw zou kunnen opbouwen of herstellen vanuit Marokko via de moderne communicatiemiddelen.
Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Het is niet omdat de relatie met uw exechtgenote niet goed is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn. Dat, indien u het contact wenst te herstellen, dit moeilijker zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Uit niks blijkt dat de belangen van uw kinderen geschaad worden door onderhavige beslissing.
Hoewel het inreisverbod opgelegd wordt voor een periode van 15 jaar, heeft u de mogelijkheid om na een redelijke termijn, en in elk geval na drie jaar vanaf de uitvoering van dit inreisverbod, een aanvraag in te dienen voor de schorsing of intrekking ervan, mits voldaan wordt aan de geldende wettelijke voorwaarden en indien gewijzigde omstandigheden een heroverweging van het inreisverbod rechtvaardigen.

Daarnaast verklaarde u drie broers te hebben in België. Op basis van de gegevens die u verschaft kunnen ze niet in de registers teruggevonden worden. Een familieband werd niet aangetoond, noch staat vast of zij recht op verblijf hebben in België. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. Hoe dan ook werd een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is niet aannemelijk gemaakt. Indien u het contact zou willen herstellen/onderhouden, kan dit bijvoorbeeld middels moderne communicatiemiddelen."

Een kind geboren binnen een huwelijk maakt ipso jure deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Dit neemt echter niet weg dat de band tussen een ouder en een minderjarig kind in zeer uitzonderlijke omstandigheden alsnog als verbroken kan worden beschouwd (cf. EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Verweerder bemerkt dat verzoeker en zijn ex-echtgenote twee minderjarige kinderen hebben die beiden in België werden geboren. Verzoeker woont niet samen met zijn minderjarige kinderen. Verweerder stelt vast dat de kinderen verzoeker niet hebben bezocht in de gevangenis tijdens zijn vorige detentie van 14 februari 2017 tot 13 juni 2017, noch hebben de kinderen verzoeker bezocht sinds hij sedert 4 augustus 2018 opnieuw in de gevangenis verblijft. Uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt bovendien dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn kinderen. Verzoeker verklaart wel dat hij dit contact wenst te herstellen na zijn vrijlating uit de gevangenis. Bovendien wordt het ouderlijk gezag over de twee minderjarige kinderen exclusief uitgeoefend door hun moeder, de ex-echtgenote van verzoeker. Verweerder besluit dan ook op niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldige wijze dat de relatie tussen verzoeker en zijn twee minderjarige kinderen onvoldoende stabiliteit vertoont om een de facto gezinsband te vormen. In zoverre verzoeker de band met zijn kinderen na zijn detentie zou willen herstellen, oordeelt verweerder dat er geen bewijzen voorliggen die aantonen dat hij zijn relatie met zijn kinderen niet opnieuw zou kunnen opbouwen vanuit Marokko aan de hand van moderne communicatiemiddelen. Verweerder besluit dat verzoeker met zijn twee minderjarige kinderen geen beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan zich bij het oordeel van verweerder aansluiten. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijken concrete elementen die aantonen dat verzoeker met zijn twee minderjarige kinderen een daadwerkelijk en effectief gezinsleven beleeft. Desondanks het feit dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de ouder en diens minderjarig kind in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt vermoed, moet in casu worden vastgesteld dat er tussen verzoeker en zijn twee minderjarige kinderen al jaren geen enkele vorm van contact is. Verzoeker verblijft sinds 4 augustus 2018 opnieuw in de gevangenis en er blijkt niet dat zijn kinderen hem sindsdien zijn komen bezoeken, noch dat betrokkenen op enige andere wijze contact onderhouden. Bovendien bevestigt verzoeker dat de moeder van de kinderen het exclusieve ouderlijk gezag over hen uitoefent. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat hij daadwerkelijk een beschermenswaardig gezinsleven met zijn minderjarige kinderen onderhoudt. Zijn voornemen om dit contact te herstellen na zijn vrijlating uit de gevangenis, doet hier geen afbreuk aan. Waar verzoeker aanvoert dat hij dit contact alleen kan herstellen indien hij fysiek in België aanwezig is omdat moderne communicatiemiddelen – gelet op de jonge leeftijd van de kinderen – niet zouden volstaan, kan niet worden gevolgd. In casu gaat het om kinderen van respectievelijk 17 en 15 jaar oud. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hun 'jonge leeftijd' verhindert dat het contact tussen hen aan de hand van moderne communicatiemiddelen opnieuw kan worden opgebouwd.

Volledigheidshalve kan opnieuw dienstig worden verwezen naar het arrest van de Raad nr. 259 868 van 1 september 2021 waarin ten aanzien van verzoeker het volgende werd geoordeeld:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient in de eerste plaats op te merken dat verzoeker niet betwist dat hij op heden geen hechte band heeft met zijn kinderen. Verzoeker betoogt dat hij de banden met zijn kinderen wil herstellen. Hij zou een advocaat geraadpleegd hebben om een procedure in te leiden om het contact met zijn kinderen terug op te starten. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker bij zijn synthesememorie een schrijven voor waarin meester B.V. verklaart verzoeker te vertegenwoordigen in verband met een "gewijzigde familiale regeling". Verzoeker legt tevens een beschikking voor waaruit blijkt dat aan verzoeker rechtsbijstand verleend wordt voor de rolstelling van een verzoekschrift voor de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, zetelend in familie- en jeugdzaken, dringende en voorlopige maatregelen, de betekening en uitvoering van het vonnis. Uit deze stukken kan

echter niet het voorwerp van verzoekers vordering worden afgeleid, noch wordt dit verduidelijkt in de synthesememorie. Waar verzoeker betoogt dat een geleidelijk herstel van de relatie met zijn kinderen mogelijk gaat zijn, ziet de Raad niet in op welke manier dit blijkt uit de voorgelegde stukken. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, kan uit het loutere feit dat verzoeker een vordering heeft ingediend bij de familierechtbank niet worden afgeleid dat verzoeker effectief opnieuw contact onderhoudt met zijn kinderen. Aan de hand van zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onjuist is om te stellen dat verzoeker op heden geen effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn kinderen. Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn slechte verstandhouding met zijn ex-partner vanuit Marokko geen contact kan onderhouden met zijn kinderen, gaat hij eraan voorbij dat verweerder motiveert dat hij via moderne communicatiemiddelen met zijn kinderen kan communiceren. Verzoeker voert dan wel aan dat zijn kinderen hem niet kunnen opzoeken in zijn land van herkomst, maar maakt deze stelling niet aannemelijk aan de hand van concrete stukken. Hij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat hij zijn relatie met zijn kinderen opnieuw kan opbouwen of herstellen vanuit zijn land van herkomst."

Waar verzoeker verwijst naar de verschillende familieleden die hij in België en elders in Europa heeft, kan worden aangenomen dat hij doelt op zijn drie broers die in België wonen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de drie genoemde personen op basis van de persoonsgegevens die verzoeker heeft verschaft niet in de registers kunnen worden teruggevonden. Er wordt niet aangetoond dat de drie vermeende broers van verzoeker een verblijfsrecht in België hebben. Bovendien brengt verzoeker geen bewijs van verwantschap bij. Verzoeker komt ook in de huidige procedure op geen enkele wijze tegemoet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hij slaagt er bijgevolg niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

Betreffende het voorgehouden privéleven van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.
Uw strafverleden doet vermoeden dat u geen werkelijke inspanningen leverde om u te integreren in de Belgische maatschappij, u werd al heel snel na uw aankomst in België een eerste keer veroordeeld en sindsdien stapelden de veroordelingen zich op. Dat u een inburgeringscursus en Nederlandse les volgde, wijst niet op een uitzonderlijke verankering in de Belgische maatschappij.
Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt, uw laatste tewerkstelling dateert reeds van oktober 2016. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. Sinds midden 2004 kon u nochtans aan de arbeidsmarkt deelnemen. Van een economische binding met België is dan ook geen sprake. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden.
Er blijkt niet dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.
U stelt geen banden meer te hebben met Marokko en er geen woonst te hebben. U zou er wel nog een zus hebben, maar daar zou u geen contact meer mee onderhouden. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Zelfs indien u er geen sociaal netwerk zou hebben, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis de banden met uw herkomstland opnieuw aan te halen en aldaar opnieuw een leven uit te bouwen zonder onoverkomelijke moeilijkheden. Voor zover de leefomstandigheden in Marokko minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko alwaar u geboren en

opgegroeid bent. U heeft een belangrijk deel van uw leven doorgebracht in Marokko. U spreekt de taal en bent ongetwijfeld nog steeds vertrouwd met de cultuur."

Uit deze motivering blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig privéleven evenmin aanvaardt. Hij stelt dat verzoeker, gezien de reeks ernstige feiten die hij heeft gepleegd en het beladen strafblad dat daarvan het gevolg is, geen werkelijke inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Verzoeker werd al heel snel na zijn aankomst in België (in 2004) een eerste keer veroordeeld wegens het toebrengen van slagen en verwondingen aan zijn toenmalige echtgenote (in 2006). Dat verzoeker een inburgeringscursus heeft gevolgd en Nederlands spreekt, wijst niet op een uitzonderlijke verankering in de maatschappij. Daarnaast was verzoeker gedurende zijn lange verblijf slechts sporadisch tewerkgesteld. Hij slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan. Van een economische binding met België is dan ook geen sprake. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de vele vrienden die hij in België heeft, moet erop worden gewezen dat er niet blijkt dat de vriendschappen die hij mogelijk heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze sociale contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat dit motief kan weerleggen. In de bestreden beslissing wordt eveneens rekening gehouden met de bewering van verzoeker dat hij geen banden meer heeft met Marokko. Verweerder stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft enig begin van bewijs ter ondersteuning van zijn bewering of enige nadere, concrete toelichting voor te leggen. Zelfs indien ervan moet worden uitgegaan dat verzoeker geen enkel netwerk in Marokko meer heeft, kan worden verondersteld dat hij in staat is om op zelfstandige basis de banden met zijn herkomstland opnieuw op te bouwen en aldaar opnieuw een leven uit te bouwen zonder onoverkomelijke moeilijkheden. Verweerder wijst erop dat verzoeker een belangrijk deel van zijn leven in Marokko heeft doorgebracht, dat hij de taal spreekt en dat hij nog steeds vertrouwd is met de Marokkaanse cultuur. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Door louter opnieuw de elementen die hij reeds tijdens zijn gehoor van 19 december 2024 heeft aangevoerd, te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Hij toont niet aan dat hij een dergelijk beschermenswaardig privéleven in België heeft opgebouwd dat zou verhinderen dat aan hem een inreisverbod van vijftien jaar wordt opgelegd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN